

Hồi 30

Ảo Ảo Sắc Quái

Hương Sách chợt nghĩ tới một việc, liền bụng bảo dạ rằng:
“Phương Sách giả này đã là một trong hai đứa con nít còn lại năm xưa, như vậy tất nhiên y là con của Lam Bào quái nhân rồi. Thế tại sao y lại giúp Tử Vong thuyền chủ như thế ? Chắc bên trong thế nào cũng có sự bí mật gì đây ?

Càng nghĩ càng lo âu thêm, vội theo dõi Phương Sách giả với Ngân Hạnh luôn trong mấy ngày.

Hôm đó đã đi đến Trường Thành, chàng thấy hai người đi về phía Đông Nam, hướng về chùa Thiếu Lâm ở Tung Sơn.

Chàng bấm đốt ngón tay, thấy từ nay đến ngày Trùng Cửu còn tới bảy tám ngày nữa, chàng lại nghĩ tiếp:

“Chẳng lẽ Tử Vong thuyền chủ đã đến gần Tung Sơn này rồi chăng ?”

Vì nơi đây đã có đông người ở và sắp đến giờ Ngọ, căn quái bệnh cũng sắp lâm nguy đến nơi, nên chàng không thể theo dõi được nữa, đành phải kiếm một nơi ẩn lánh tạm, dặn Lợi Man cứ tiếp tục đuổi theo.

Chàng dặn nàng hãy đi tới đâu thì để lại ám hiệu tới đó, chờ qua giờ Ngọ thì chàng sẽ đuổi theo tìm kiếm sau.

Thấy lúc này người đông đảo, chàng chỉ sợ lỡ trông thấy nữ sắc thì căn bệnh quái dị lại nổi lên, khó lòng kìm chế nổi.

Chàng nghĩ bụng tiếp:

“Sắp đến ngày Trùng Cửu rồi, thế nào cũng được gặp Tử Vong thuyền chủ ở chùa Thiếu Lâm. Ta chẳng cần phải nóng lòng theo dõi hai người này làm chi.”

Nghĩ như vậy, chàng lấy khăn bịt hai mắt lại bảo Lợi Man dắt mình tìm nơi nào vắng vẻ để đợi cho qua giờ Ngọ.

Hai người nằm phục ở trong một cái hố trên bờ sông phía chân thành, xung quanh có cành lá che kín, nên người ngoài không sao trông thấy được.

Lúc ấy bỗng có một quái nhân từ đằng xa đi tới, đầu to như cái đầu, người cao không đầy ba thước, hai mắt nhỏ như hai hạt đậu, mồm to như cái chậu, tai to như chiếc quạt nan, nom chẳng khác gì Trư Bát Giới trong chuyện Tây Du ký vậy.

Điều lạ lùng nhất là y lại mặt váy đàn bà, nam không ra nam, nữ không giống nữ.

Y đi tới chỗ cạnh sông, cúi đầu nhìn xuống mặt nước.

Lợi Man thấy thế không sao nhịn được, liền cười khi một tiếng rất khẽ.

Người lùn ăn vận đàn bà rất thính tai, bỗng quay đầu lại, nhìn vào cái hố ở trong bụi cây, quát hỏi:

- Ai ẩn núp ở trong hố mà vừa lên tiếng cười đó ?

Lợi Man càng ngạc nhiên thêm, vì nghe giọng nói của người ấy thỏ thẻ như tiếng chim oanh hót, và cũng tựa như giọng của một thiếu nữ tuổi trạc đôi tám vậy, nghe rất êm tai, nếu không phải mình đích mắt trông thấy thì nàng không dám tin giọng nói đó lại thốt ra từ miệng một quái nhân xấu xí như thế.

Vì vậy, nhất thời nàng không biết người này là đàn ông hay đàn bà ?

Quái nhân ăn vận đàn bà không thấy đối phương trả lời, liền từ từ đi tới gần.

Vì hai mắt bịt kín nên Phương Sách không trông thấy gì, nhưng tai vẫn nghe rất rõ tiếng chân người đi tới gần. Chàng vội hỏi:

- Người đang đi tới đây là ai thế !

Lợi Man cười hi hi, kể rõ hình dáng quái dị của người nọ cho chàng hay.

Phương Sách nghe nói cả kinh, vội lôi kéo Lợi Man và khẽ bảo rằng:

- Hiền muội hãy trốn vào bên trong đi, để ngu huynh đối phó với y cho.

Lợi Man nghe nói rất ngạc nhiên, vội hỏi:

- Đại ca có quen biết hắn hay sao ?

Lúc ấy người nọ đã đi tới gần, Phương Sách vội kéo chiếc khăn che mắt xuống, nói:

- Ngu huynh nghe sư phụ nói thì y là Áo Áo Sắc Quái, một người trong bọn Thiên Hạ tam quái. Hiền muội mau trốn tránh đi, đừng để cho ngu huynh trông thấy ...

Thấy Phương Sách nói như vậy, Lợi Man vội chạy đi ẩn núp một nơi ngay.

Phương Sách cởi chiếc khăn che mặt ra, không dám quay đầu lại nhìn Lợi Man, vội nhảy luôn ra ngoài bụi cây, tiến thẳng về phía trước. Áo Áo Sắc Quái cũng phải kinh ngạc, đôi mắt nhỏ như hạt đậu nhìn thẳng vào mặt chàng, ngừng chân lại, không dám đi tiếp, rồi lên tiếng hỏi:

- Chẳng lẽ tiểu tử người chính là Thanh Diện Truy Hồn mà hắc bạch hai đạo trên chốn giang hồ đang lùng bắt ?

Phương Sách gạt đầu một cách rất kiêu ngạo, hỏi lại sảng:

- Lão tiền bối có phải là Áo Áo Sắc Quái đây không ?

Ảo Ảo sắc Quái rất đặc trí, cười lạnh nghe rất vui tai, cũng hỏi lại Phương Sách tiếp:

- Kể ra tiểu tử người cũng sáng mắt đấy, đã nhận ra được Sắc Quái mỗ. Vừa rồi mỗ nghe thấy có tiếng cười đàn bà, vậy người đó có phải là Thái Y Đoạt Phách cô nương, bạn thân của tiểu tử người đấy không ?

Thấy Sắc Quái thính tai như thế, Phương Sách cũng phải kinh hãi thâm, liền đáp:

- Vâng, chính là Thái Y Đoạt Phách cô nương đấy. Xin hỏi Sắc Quái lão tiền bối ở đâu tới và định đi đâu thế ?

Sắc Quái vừa đưa mắt nhìn vào cái hang ở trong bụi cây vừa lên tiếng đáp:

- Nghe nói đến ngày Trùng Cửu này Tử Vong thuyền chủ sẽ hỏa thiêu chùa Thiếu Lâm. Bỏn Sắc Quái muốn đi Tung Sơn để kiến thức một phen. Có phải hai vợ chồng người cũng định đi Thiếu Lâm phó hội đấy không ?

Phương Sách kêu khổ thâm, nghĩ bụng:

“Nguy tai ! Sao người trên giang hồ lại đồn ta với sư muội là vợ chồng như thế ?”

Tuy Phương Sách nghĩ như vậy, nhưng nhất thời chàng không sao giải thích được, liền đáp:

- Vâng, bọn tiểu bối định đi chùa Thiếu Lâm ...

Không đợi chàng nói dứt, Sắc Quái đã trầm giọng quát hỏi:

- Nghe giang hồ đồn đại thì võ công của Thanh Diện Truy Hồn với Thái Y Đoạt Phách rất thần kỳ huyền ảo, người của bảy đại môn phái đã bị hai người giết hại rất nhiều. Không rõ hai người có oán cừu gì mà lại gây thù gây oán với thiên hạ võ lâm như thế ? Chẳng hay các người có công lực mạnh như thế nào mà dám liều lĩnh như vậy ?

Phương Sách cười khẩy, đáp:

- Tiểu bối có thù lớn với võ lâm bảy đại môn phái ... Lão tiền bối hỏi như vậy để làm chi ?

Sắc Quái nói:

- Không có gì hết. Người thử nói cho lão quái mỗ nghe, nếu người có lý thì lão quái mỗ sẽ giúp người một tay. Còn giả sử người vô cớ sinh sự thì lão quái mỗ phải ra tay diệt trừ nghiệt ...

Phương Sách biết trong nhóm Tam Quái chỉ có Sắc Quái này có tính nết rất quái đản, làm việc gì cũng vậy, tùy theo sở thích của mình, bất phân chính tà, nhưng lại là người thích nhúng tay can thiệp vào những chuyện bất bình.

Vì vậy, chàng định lôi kéo Sắc Quái vào bọn để đến ngày Trùng Cửu sẽ giúp Tử Vong thuyền chủ một tay.

Sắc Quái hậm hực nói:

- Thế ra Tử Vong thuyền chủ giết chóc bữa bãi như vậy là có nguyên nhân riêng. Tiếc thay Phương Sách lại chết quá sớm bằng không lão quá mỗ có thể nhận thức được môn tuyệt học của y.

Hai người chuyện trò rất vui vẻ, không bao lâu đã qua giờ Ngọ.

Phương Sách vận thủ nội lực, biết khí huyết của mình đã chạy đều hòa, liền quay trở lại chỗ bụi cây ngó đầu vào trong hang kêu gọi Lợi Man.

Trông thấy mặt Lợi Man, Sắc Quái cũng phải ngẩn người ra, vì y chưa bao giờ được trông thấy một người đàn bà nào đẹp như thế cả. Y liền lên tiếng hỏi:

- Cô nương này là ... Thái Y Đoạt Phách Độc Cô Oán đã lừng danh giang hồ phải không ?

Phương Sách thấy thái độ của Sắc Quái như vậy cũng phải tức cười, nhưng biết Sắc Quái không phải là một con người hiếu sắc, chàng vừa cười vừa đáp:

- Lão tiên bối đừng thấy nàng ta đẹp như tiên nữ mà đã vội khen ngợi ngay. Lão tiên bối nên biết, tuy mặt cô ta đẹp như hoa, nhưng bụng dạ lại ác độc hơn rắn rết.

Trông thấy diện mạo của Sắc Quái kỳ dị như vậy, Lợi Man cũng phải sờn lòng.

Nàng không dám nói chuyện nhiều với y, vội kéo tay Phương Sách đi luôn.

Sắc Quái thấy thế vội kêu gọi:

- Chúng ta cùng đi chùa Thiếu Lâm, hai người hãy đợi chờ lão quái mỗ cùng đi một thể với chứ ?

Nói xong, y liền theo vợ chồng Phương Sách đi ngay.

Suốt dọc đường hai người trò chuyện với nhau, Phương Sách thấy Sắc Quái rất vui tính và ăn nói rất khôi hài, không riêng gì chàng mà cả Lợi Man cũng bắt đầu có thiện cảm với y.

Không bao lâu, trời bắt đầu tối, ba người đã đi tới thị trấn Long Tỉnh thuộc tỉnh Lạc Dương, liền vào đó nghỉ ngơi.

Tên phố kỵ của tử quán thấy ba người đứng ở ngoài cửa dòm ngó, vội chạy ra mời ba người vào.

Trông thấy mặt mũi và quần áo của ba người rất quái dị, tất cả tử khách ở trong khách sạn ấy đều ngừng đĩa và quay đầu nhìn, nhưng ba người vẫn cứ ung dung ngồi xuống bàn, gọi phố kỵ đem rượu và thức ăn ra.

Lúc ấy các tửu khách mới tiếp tục ăn nhậu như trước.

Giây lát sau, Sắc Quái đã say sưa, vỗ bàn đập ghế đòi lấy thêm rượu uống.

Lúc này không riêng gì khách ở trong tửu điểm đều bao vây ba người để xem cử chỉ điên điên rồ rồ của Sắc Quái, mà cả những người qua đường cũng chạy cả vào trong tiệm để xem trò vui.

Tên phổ kỹ thấy thế vội chạy lại, chấp tay vái lạy Sắc Quái, nói:

- Xin khách quan lượng thứ cho, rượu của bốn điểm đã bán hết ...

Y chưa nói dứt đã bị Sắc Quái tặng cho một cái bạt tai nẩy lửa, ngã lộn một vòng, bắn ra tận ngoài xa.

Một người đứng xem cạnh đó vội tiến tới gần, hậm hực quát hỏi Sắc Quái rằng:

- Tên người rừng này dám đến thị trấn Long Tĩnh của chúng ta phá quấy phải không? Lão tử phải giết chết người mới được.

Y nói vừa xong thì lại tấn công Sắc Quái.

Phương Sách thấy người đó ăn vận theo lối nhà quê, nhưng mặt mũi rất hung ác. Thấy y ra tay tấn công Sắc Quái chàng biết ngay y là người có võ công khá cao siêu.

Sắc Quái chờ cho tên đó tới gần, liền giơ bình rượu không lên, nhằm đầu hấn gõ luôn một cái kêu “bộp” một tiếng.

Đầu của người nọ liền vỡ ra làm hai mảnh, óc với máu bắn tung tóe dưới đất, chết một cách thê thảm.

Những người đứng xem quanh đó thấy vậy đều hoảng sợ vô cùng, vội bỏ chạy tán loạn.

Tên phổ kỹ thấy Sắc Quái giết người, hoảng sợ đến mặt tái mét, cuống cả chân tay.

Trong đám đông lại có mười mấy đại hán trông rất dữ tợn xông lại, nhìn vào mặt Sắc Quái, quát bảo:

- Tên người rừng này táo gan thật, dám giết đại ca chúng ta. Thập Tam Hồ này phải đấu thí mạng với người.

Mười hai đại hán ấy cùng xông cả lại, múa đao chém lung tung vào đầu mặt của ba người.

Lúc ấy Phương Sách đã nhận ra bọn người này là những tên côn đồ của thị trấn Long Tĩnh.

Chàng đoán chắc xưa nay bọn chúng quen hà hiếp những dân lương thiện, nên chàng định ra tay cho chúng một bài học, nhưng Sắc Quái đã động thủ trước.

Chỉ thấy thân hình y quay một vòng như luồng gió lốc. Kế đó, những tiếng kêu la thảm khốc nổi lên khắp tứ phía.

Thập Tam Hổ của thị trấn Long Tỉnh đều bị đánh vỡ sọ chết hết.

Những người đứng xem quanh đó thấy nhiều người bị giết chết như vậy, dù can đảm tới đâu cũng không dám đứng lại xem.

Sắc Quái cười the hte, có vẻ đắc chí, đuổi theo những người xem, túm lấy mấy người ném ra tận đằng xa.

Bọn phổ kị quá khiếp hãi đều núp cả vào một góc tường.

Phương Sách đã ngà ngà say, thấy thế cứ cười ha hả hoài.

Thấy Sắc Quái đang đùa giỡn bọn người đứng xem quanh đó, Phương Sách với Lợi Man cũng nhảy theo tới, xông vào giữa đám đông.

Phương Sách rống lên một tiếng thật lớn, ra tay điểm huyết những người đứng ở gần mình nhất.

Khi chàng quay đầu lại nhìn, không thấy Lợi Man đâu, chàng lại tìm tiếp, nhưng cũng không thấy cả Sắc Quái đâu nữa.

Chàng không rõ hai người đã bị đám đông xô đẩy tản mác, hay là đuổi theo kẻ địch đi xa rồi ?

Chàng vội túm lấy mấy người ở ngoài cửa tiệm để hỏi thêm, nhưng những người đó đều trả lời là không thấy Sắc Quái với Lợi Man ra qua ngoài cửa.

Chàng lại quay vào trong điểm tìm kiếm, quả thật không thấy hình bóng của hai người đâu cả.

Chàng bỗng trông thấy trên mái nhà có một lỗ hổng, hình như có người đã phá lỗ hổng đó mà lên trên mái nhà.

Chàng vội phi thân lên, quả nhiên thấy ở trên mái ngói có dấu chân người.

Nhưng nhìn bốn xung quanh chàng không thấy hình bóng của hai người đâu hết.

Lúc ấy Phương Sách mới đâm ra kinh hoảng, nghì thầ:

“Dù có việc khẩn cấp đến đâu, không khi nào sư muội lại không nói với mình mà tự tiện bỏ đi như thế này bao giờ. Chẳng lẽ nàng bị Sắc Quái bắt đem đi rồi chẳng ? Sư muội là người có võ công cao siêu như vậy, dù Sắc Quái có lợi hại như thế nà cũng không thể bắt được nàng đi một cách dễ dàng như vậy được. Chẳng hay nàng đã đi đâu ?”

Chàng đang suy nghĩ thì bỗng nghe thấy bên dưới có tiếng ồn ào và có người quát bảo:

- Đừng có buông tha tên giặc giết người ấy !

Phương Sách cũng đang định rời khỏi tử điểm, nên vừa nghe thấy có người, liền phi quá mấy nóc nhà mà đi luôn.

Đi được vài chục trượng, chàng liền lén quay trở lại để tìm kiếm Lợi Man lần nữa, nhưng vẫn không thấy tung tích nàng ta đâu hết.

Chàng vừa nghi ngờ vừa lo âu, lại nghĩ bụng tiếp:

“Chẳng lẽ nàng đã bị Sắc Quái bắt đi thật rồi chăng ?”

Nghĩ tới lúc Sắc Quái mới gặp sư muội, thái độ của y ngỡ ngàng như vậy, chàng lại nghĩ tiếp:

“Phải rồi ! Thảo nào suốt dọc đường Sắc Quái cứ nói luôn mồm như thế, và ở trong khách điểm y cứ phục rượu cho ta uống, rồi lại có ý giết người để lập sẵn một cái cạm bẫy. Sư muội cũng hơi say, nên mới bị Sắc Quái xuất kỳ bất ý điểm trúng yếu huyệt mê mà bắt cóc đem đi mất.”

Nghĩ tới đó, chàng càng lo âu thêm, nhưng trời sắp tối rồi, biết đi về phía nào để tìm kiếm bây giờ ?

Chàng vừa hối hận vừa bực mình, tự đánh vào đầu mấy cái, trách mình đã quá sơ y mới sa vào cạm bẫy của người, để cho người ta bắt cóc người yêu đang đi cạnh mình mà mình không hay biết. Nếu tin này mà đồn ra bên ngoài thì Thanh Diện Truy Hồn còn mặt mũi nào trông thấy người khác nữa ?

Chàng càng nghĩ càng bực mình, đang lững thững đi cũng không biết đi về hướng nào thì bỗng một luồng gió thơm và một bóng người mảnh khảnh lướt qua cạnh chàng tiến về phía trước.

Thấy thân hình người đó có vẻ quen thuộc lắm, Phương Sách vội đuổi theo ngay.

Khi tới gần, chàng mới hay người đó là Giang Tĩnh Thực.

Chàng liền buộc miệng lớn tiếng hỏi:

- Hiền muội đi đâu thế ?

Giang Tĩnh Thực liền ngừng chân lại nghĩ thầm:

“Không rõ ai vừa gọi ta là hiền muội như vậy ?”

Nàng vừa nghĩ vừa quay đầu lại nhìn, không ngờ lại là Thanh Diện Truy Hồn Khuất Nhục Tử, người đã có danh nhất giang hồ, và cũng là kẻ đã làm nhục mình ngày nọ.

Nàng vừa kinh hãi vừa tức giận, liền quát mắng:

- Đồ chết dẫm ! Muốn dọa nạt người phải không ? Người như cô hồn oan quỷ, đứng một mình ở đây làm chi ? Thái Y Đoạt Phách đâu rồi ?

Phương Sách thở dài một tiếng đáp:

- Tôi ... tôi cũng không biết nàng ta đi đâu. Hiền ... muội đi đâu thế ?

Tĩnh Thực thấy chàng gọi mình như vậy, chớp nháy mắt máy cái rồi u oán hỏi tiếp:

- Tại sao người lại gọi ta là hiền muội ? Trên thế gian này chỉ có một mình Phương đại ca mới được gọi ta là hiền muội như thế thôi. Hừ ! A, trước kia người bảo Phương đại ca của ta đã chết, chẳng hay tin đó có đúng không ?

Phương Sách thấy nàng ta vừa si tình vừa ngây thơ như vậy, liền động lòng thương hại, chỉ muốn nói rõ sự thật cho nàng ta hay, nhưng khốn nỗi vì hoàn cảnh bắt buộc, chàng lại phải đổi giọng đáp:

- Y ... cô nương cứ coi như y đã chết rồi. À, bây giờ cô nương ở đâu tới và định đi đâu thế ?

Tĩnh Thực trợn ngược đôi mắt phượng lên hậm hực đáp:

- Bỏn cô nương đã đưa tin cuộc hẹn ước của Tử Vong thuyền chủ với chùa Thiếu Lâm. Bỏn cô nương phải về chùa Thiếu Lâm ...

Nói tới đó, nàng sức nghĩ tới đối phương là kẻ thù đã chặt gãy cánh tay của sư thúc mình, lại càng tức giận thêm, liền quát mắng tiếp:

- Thanh Diện Truy Hồn kia, các cao thủ của thiên hạ đang đợi chờ ở chùa Thiếu Lâm để xem hai tên ma đầu của giang hồ là Tử Vong thuyền chủ với Thanh Diện Truy Hồn người có theo đúng lời hẹn ước mà tới chùa Thiếu Lâm không ? Sư thúc của ta đã mời được mấy mươi hảo thủ của phái Côn Luân tới chùa Thiếu Lâm để đợi chờ người tới trả mối thù bị người chặt gãy một cánh tay ngày nọ.

Nghe thấy nàng ta nói như vậy, Phương Sách lộ vẻ ăn năn khẽ đáp:

- Bây giờ tôi định đi chùa Thiếu Lâm đây ... Cô nương có gặp một người nào trông rất quái dị, nam không ra nam, nữ không ra nữ không ?

Tĩnh Thực cau mày lại trả lời rằng:

- Có phải người định hỏi thăm Sắc Quái đấy không ?

Phương Sách rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao mình vừa mới hỏi như vậy mà nàng ta đã biết ngay là Sắc Quái rồi ?

Tĩnh Thực lại nói tiếp:

- Cách đây nửa giờ, y có đi qua con đường này ...

Phương Sách vội hỏi:

- Y đi một mình hay là cùng đi với ai ?

Tĩnh Thục đáp:

- Y đi một mình và còn hỏi tôi lối nào đi chùa Thiếu Lâm. Có lẽ y đã tới chùa Thiếu Lâm rồi cũng nên.

Phương Sách nghe nói càng thắc mắc thêm, vì chàng không biết Lợi Man hiện đi đâu ?

Tĩnh Thục quát hỏi tiếp:

- Thanh Diện Truy Hồn, nếu người có giỏi thì hãy theo ta đi chùa Thiếu Lâm ngay bây giờ ?

Phương Sách đang nóng lòng đuổi theo Sắc Quái, liền gật đầu nhận lời ngay. Tĩnh Thục mừng thầm, nghĩ bụng:

“Chỉ cần người tới chùa Thiếu Lâm là được rồi. Chẳng sợ không có người trả thù cho sư thúc.”

Hai người đi thật nhanh trên cánh đồng mênh mông, nhưng khi tới giờ Tý là quái bệnh của Phương Sách lại nổi lên ngay.

Chàng không còn hơi sức gì nữa, thì làm gì đuổi theo kịp Giang Tĩnh Thục.

Giang Tĩnh Thục bỗng thấy Phương Sách ngừng chân lại, liền nghi ngờ chàng định lén trốn, cũng vội ngừng chân lại, kéo tay chàng nói:

- Người muốn làm gì thế ? Nếu người định bỏ trốn, bốn cô nương nhất định không tha thứ cho đâu.

Nàng giơ hữu chưởng lên, nhắm đầu chàng định đánh xuống.

Phương Sách thấy thế rất kinh hãi, nghĩ thầm:

“Nếu chưởng này của nàng đánh trúng đầu ta thì thế nào ta cũng bị vỡ sọ mà chết.”

Nghĩ đoạn chàng vội lớn tiếng nói:

- Xin cô nương hãy khoan tay đã. Không phải tôi muốn lén trốn đâu. Đó là vì tôi có bệnh riêng, mà bệnh đó đang bắt đầu lâm nguy.

Nói xong, chàng buông tay, ngồi phịch xuống đất.

Tĩnh Thục thấy mặt chàng lộ vẻ đau đớn, đồng thời tay mình đang nắm vào huyết mạch ở cổ tay chàng, nhận thấy dường như khí huyết không được điều hòa, nên nàng dậm ra bán tín bán nghi, vội hỏi:

- Người có bệnh gì thế ?

Không tiện nói ra, Phương Sách cứ lẳng lẳng ngồi yên mà điều tức thôi.

Tĩnh Thục là người hầy còn ngây thơ, thấy thái độ của chàng ta như vậy mà một nửa mặt lại dùng cái khăn đen che lấy, lòng hiếu kỳ thúc đẩy, nàng giơ tay ra cởi chiếc khăn che mặt của chàng.

Phương Sách định giơ tay ngăn cản, nhưng vì công lực đã tản mát rất nhiều, động tác đã chậm chạp, nên liền bị Tĩnh Thục giật mất cái khăn che mặt đi.

Tĩnh Thục tưởng Phương Sách dùng khăn che mặt như vậy, nửa mặt dưới thế nào cũng rất xấu khó coi, không ngờ lại là một bộ mặt rất đẹp, mà chỉ có một màu sắc là hơi xanh xanh thôi, và bộ mặt này trông rất giống Phương đại ca đã chết rồi.

Nàng đứng ngẩn người ra nhìn, Phương Sách sợ nàng truy hỏi nguyên nhân, định dùng khăn đen che lại bộ mặt, không ngờ hai tay của chàng đã bị hai tay của Giang Tĩnh Thục nắm chặt, khiến chàng lại càng lo âu thêm.

Tĩnh Thục đứng sát lại, nhìn mặt chàng một hồi, rồi dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng.

Phương Sách giật mình đến thót một cái, tưởng nàng ta đã nhận ra được mặt thật của mình.

Giang Tĩnh Thục bỗng ứa nước mắt ra, thở dài nói:

- Người ... giống hệt Phương đại ca, nhưng chỉ khác ở chỗ mặt xanh ...

Nói xong, nàng lại nức nở khóc.

Phương Sách thâm thở dài. Chàng vốn dĩ rất yêu thương Tĩnh Thục, vì nàng ta là người ngây thơ, vô tà, nên lúc này chàng càng ăn năn hối lỗi, định dùng lời lẽ để an ủi nàng ta vài câu.

Không ngờ Tĩnh Thục bỗng cất tiếng hỏi:

- Người bảo Phương đại ca của ta đã chết rồi ư ? Ta không tin, ta có cảm giác là anh ấy vẫn chưa chết.

Phương Sách nghe nói giật mình kinh hãi thâm, hỏi lại rằng:

- Sao cô nương lại nhớ nhung Phương đại ca như vậy ? Y là kẻ thù của cô nương kia mà ?

Tĩnh Thục cau mày lại, ngây thơ đáp:

- Tôi yêu anh ấy ... Phương đại ca không phải là kẻ thù của tôi. Chính người mới là kẻ thù của tôi.

Phương Sách kêu khổ thâm, không biết nên giải thích như thế nào cho phải. Chàng vội hỏi:

- Nếu Phương đại ca của cô nương còn sống, thì cô nương sẽ đối xử với anh ta ra sao ?

Tĩnh Thục cương quyết đáp:

- Tôi sẽ đi kiếm Phương đại ca.

Phương Sách hỏi:

- Cô nương định kiếm y để làm gì ?

Tĩnh Thục đáp:

- Tôi sẽ chung sống với anh ấy.

Nói tới đây, nàng có vẻ bẽn lẽn liếc nhìn trộm Phương Sách một cái mới nói tiếp:

- Anh ấy đẹp trai lắm, cũng như người vậy. Không ! Người xấu lắm, chẳng khác nào ma quỷ, chứ làm sao bằng được anh ấy.

Phương Sách đau lòng vô cùng, vội hỏi:

- Nếu Phương đại ca của cô nương cũng xấu xí như tôi, thì cô nương có còn yêu thương hẳn ta nữa không ?

- Nếu Phương đại ca của tôi còn sống, thì bất cứ mặt mũi anh ấy ra sao, tôi cũng vẫn yêu anh ta.

Rất cảm động, Phương Sách hỏi tiếp:

- Nếu y cũng như tôi, đã chặt gãy một cánh tay của sư thúc cô nương thì sao ?

- Vấn đề này ...

Nhất thời cảm thấy khó trả lời, Tĩnh Thục chớp chớp mắt mấy cái rồi nói tiếp:

- Không khi nào. Nếu Phương đại ca chặt gãy cánh tay của sư thúc tôi thì anh ấy thế nào cũng rất hối hận ...

Phương Sách hỏi:

- Thế cô nương có còn yêu hẳn nữa hay không ?

- Tôi ...

Tĩnh Thục trong lòng ngờ vực, liền trở mắt lên nhìn vào mặt Phương Sách, hỏi tiếp:

- Người hỏi như thế để làm gì ? Chẳng lẽ người chính là Phương đại ca chăng ?

Thấy nàng ta bỗng hỏi như thế, Phương Sách giật mình đến thót một cái, không sao nén nổi tình cảm xúc động, áp úng mãi chàng mới cất tiếng trả lời rằng:

- Phương đại ca của cô nương vẫn chưa chết.

- Thế anh ấy hiện giờ ở đâu ?

Tĩnh Thục nhảy bắn người lên, vội hỏi như vậy.

Phương Sách không biết nên trả lời như thế nào cho phải, mãi mới áp ứng đáp:

- Tôi ... không biết ...

Tĩnh Thục nắm lấy hai cánh tay của chàng, lay đi lay lại mấy cái rồi hỏi tiếp:

- Người mau nói đi ! Anh ấy ở đâu ?

Không sao nhịn được nữa, nước mắt đã nhỏ ròng xuống, Phương Sách đáp:

- Y ... y ở ...

- Nói đi ! Mau nói đi !

Phương Sách nghiêng răng mím môi, gắng sức lắm mới trả lời được rằng:

- Hắn hiện đang ở trước mặt cô nương đây.

Tĩnh Thục giật mình kinh hãi, vội nhảy lùi về phía sa bầy tám bước, trở mắt lên nhìn vào mặt chàng, lộ vẻ ngơ ngác, vừa kinh hãi vừa mừng rỡ không sao tưởng tượng được, nàng đứng chờ người ra như tượng gỗ.

Phương Sách thấy thế với giọng khàn khàn nói tiếp:

- Thục muội, thật ngu huynh rất có lỗi với hiền muội.

Nghi ngờ một hồi lâu, Tĩnh Thục mới cất tiếng hỏi:

- Sao ... đại ca lại bỗng biến thành mặt mũi xanh lè như thế ?

Phương Sách liền kể cho nàng nghe mình bị người ta hãm hại như thế nào.

Tĩnh Thục nghe xong liền òa lên khóc, ngã ngay vào lòng Phương Sách, thổn thức nói:

- Phương đại ca, sao đại ca lại bị đau đớn khổ sở ...

Cô độc từ hồi còn nhỏ, Phương Sách ít được người nào an ủi mình, nay thấy mối tình chân thật của Tĩnh Thục đối với mình như thế, chàng không cảm động sao được ?

Chàng vừa khóc vừa ôm chặt lấy nàng, kể lại những chuyện còn sót cho nàng ta hay, riêng có căn bệnh quái dị thì giấu không nói cho nàng ta biết, sợ nàng nhẹ mồm nhẹ miệng lỡ nói ra để cho kẻ thù hay biết, rồi thừa cơ ám hại mình.

Khi chàng ói đến việc gặp Ảo Không Đạo Giả ở trong rừng, hai người đấu với nhau, thì Tĩnh Thục nhảy bắn người lên, sắc mặt nhợt nhạt, giận dữ chỉ tay vào mặt Phương Sách quát bảo:

- Sao ... đại ca lại nhẫn tâm đến thế !

Phương Sách buồn rầu không nói năng gì hết, vì đối với Tĩnh Thục, việc chàng chặt gãy cánh tay của Ảo Không Đạo Giả là rất hổ thẹn với lương tâm, nhưng đối với kẻ thù thì chàng làm như vậy rất là hợp lý.

Nhưng chàng có biết đâu mình đã bị người ta lừa dối mà vẫn không hay.

Tĩnh Thục nghiêng răng mím môi quát bảo tiếp:

- Họ Phương kia, hiện giờ người không phải là đại ca của tôi nữa. Người là kẻ thù. Tôi phải trả thù cho sư thúc.

Nói xong, nàng rút cây thương bằng bạc ra định đâm luôn. Phương Sách thấy thế cả kinh, nghĩ thầm:

“Lúc này công lực của ta đã mất hết, chẳng lẽ cứ để cho nàng giết chết mình hay sao ?”

Nghĩ đoạn, chàng vội kêu lên:

- Hiền muội hãy khoan, nghe tôi nói rõ nguyên nhân đã ! Áo Không Đạo Giả tuy là sư thúc của hiền muội, nhưng lại là kẻ thù của ngu huynh. Nếu lúc ấy huynh không nể mặt hiền muội thì ông ta đã bị huynh giết chết rồi.

Nghe thấy chàng nói như vậy, Giang Tĩnh Thục vội ngừng tay lại.

Nàng nghĩ lại tình hình lúc đó quả thật đúng như lời nói của Phương Sách.

Thấy chàng còn có tình ý với mình như vậy, nàng thở dài một tiếng, nói:

- Lần này ta hãy tha thứ cho người một phen. Nếu lần sau còn gặp gỡ lại, thế nào tôi cũng sẽ đâm chết ...

Nói tới đây, nàng quay người đi ngay. Phương Sách liền lớn tiếng kêu gọi:

- Thục muội hãy khoan đi đã ! Xin Thục muội đừng nên nói lại những điều bí mật của tôi cho bất cứ ai nghe.

Không biết nàng ta có nghe thấy hay không, chỉ thấy nàng cứ cắm đầu bỏ đi thẳng.

Nàng vừa đi khỏi thì hình như đằng xa đã có tiếng người với tiếng ngựa hí vọng tới.

Lúc ấy mắt của Phương Sách chỉ có thể nhìn xa được chừng nửa dặm thôi, nên chàng không sao trông thấy rõ đối phương là ai cả, chỉ vội tìm một chỗ thật kín đáo để ẩn núp thôi.

Giây lát sau, có mười mấy người cỡi ngựa phóng đi qua.

Tiếp theo đó, lại có một bọn người thứ hai chừng bảy tám người cũng phóng đi qua như vậy.

Những người này đều cởi trần, bên dưới dùng một chiếc khăn đỏ quàng ngang qua người, đầu đội cái mũ lông gà, chỉ thoáng trông cũng biết họ đều là người vùng rừng núi, ít khi bước chân vào đất Trung Nguyên.

Chờ cho bọn người đó qua rồi, Phương Sách đang định đứng dậy đi, thì lại thấy một đại hán trông thật oai phong lẫm lẫm, tuổi hã còn trẻ, cưỡi ngựa chạy qua.

Đại hán này đầu đội mào vàng, mặc áo hoàng tử thêu hình rồng, tay trái cắp một thiếu nữ, vừa phóng ngang qua, y vừa lẩm bẩm nói:

- Em cưng của ta, chờ cuộc hẹn ước ở Thiếu Lâm xong, ta sẽ đem ...

Phương Sách nghe thấy có bấy nhiêu thôi, nhưng chàng đã trông thấy rõ thiếu nữ bị cắp dưới tay thiếu niên nọ giống hệt sư muội của mình.

Chàng cả kinh, vội chạy ra đuổi theo ngay.

Phương Sách vì công lực chưa khôi phục, nên tha hồ chàng gắng sức đuổi theo mà vẫn không đuổi kịp.

Đuổi được chừng nửa dặm đường, chàng bỗng thấy Ảo Ảo Sắc Quái đang đứng ở đầu đường.

Vừa nhìn thấy chàng, y liền làm mặt xấu để chế giễu.

Thấy thế, chàng biết ngay đối phương thế nào cũng biết rõ chuyện, liền chấp tay vái chào, hỏi:

- Vừa rồi lão tiền bối có thấy một nhóm người ngựa đi qua, đem theo Thái Y Đoạt Phách Lợi Man không ?

Sắc Quái cười giọng rất quái dị, khẽ đáp:

- Thanh Diện Truy Hồn lừng danh giang hồ như thế mà đến nỗi để mất vợ cũng không hay, lại còn hỏi lão quái này để đòi người ư ?

Phương Sách mặt đỏ bừng, trong lòng hổ thẹn, ấp úng đáp:

- Vì ... vì bữa đó tiểu bối hơi say ...

Sắc Quái cả cười nói:

- Rượu có thể làm cho lỡ việc, nhưng lão quái lại vì rượu mà đã hoàn thành được một việc.

Phương Sách thắc mắc không hiểu, vội hỏi:

- Tiền bối đã hoàn thành được việc gì thế ?

Sắc Quái đáp:

- Đã thỉnh được Đoạt Phách Cô Oán Nữ lên thuyền giúp Tử Vong thuyền chủ.

Phương Sách ngăn người ra, hỏi tiếp:

- Tử Vong thuyền chủ chỉ đích danh đòi nàng ta xuống thuyền hay sao ?

Sắc Quái chậm rãi đáp:

- Không những nàng ta, mà còn người thứ hai ...

Nói tới đây, y nhìn thẳng vào mặt Phương Sách mà mỉm cười không nói tiếp nữa.

Phương Sách rất thắc mắc, vội hỏi tiếp:

- Còn ai nữa ?

Sắc Quái trầm giọng đáp:

- Thanh Diện Truy Hồn Khuất Nhục Tử.

Phương Sách lại hỏi:

- Tử Vong thuyền chủ định gọi tại hạ xuống thuyền để làm gì ?

Sắc Quái đáp:

- Chuyện này lão phu không được rõ.

Phương Sách hỏi:

- Thái Y Đoạt Phách hiện giờ đang ở đâu.

Sắc Quái đáp:

- Đã được đưa xuống Tử Vong thuyền ... Thanh Diện Truy Hồn, người có muốn lão quái này phải ra tay không ?

Phương Sách nghĩ thầm:

“Chắc cha chưa biết mình là ai, nên mới cho người kiếm ta như vậy. Chi bằng giờ đây ta đi gặp người, tiện thể hỏi lấy Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm để chữa bệnh cho ta.”

Nghĩ đoạn chàng gật đầu nói:

- Nếu là lệnh của Tử Vong thuyền chủ thì tiểu bối xin đi theo lão tiền bối xuống thuyền Tử Vong ngay.

Sắc Quái cả mừng, chỉ lên chùa Thiếu Lâm ở trên lưng núi mà nói tiếp:

- Chúng ta phải đi ngay bây giờ. Chùa Thiếu Lâm bị hỏa thiêu, ngọn lửa cũng sắp được dập tắt đến nơi, truy binh cũng sắp tới, vậy chúng ta đi ngay.

Lão vừa nói “đi” một tiếng, hai người đã giở khinh công ra tiến vào con đường núi hoang vu.

Phương Sách quay đầu lại nhìn thấy chùa Thiếu Lâm vẫn còn, nhưng có mấy nơi điện viện đã thành tro tàn, khói vẫn còn bốc lên nghi ngút, liền nghĩ thầm:

“Trận long tranh hổ đấu này, Tử Vong thuyền chủ không tốn một binh một tốt, dùng cơ trí mưu mô mà khuất phục được quần hùng. Cha ta quả thật là thiên hạ đệ nhất anh hùng.”

Chàng vừa đi vừa suy nghĩ, không bao lâu đã đi được mấy chục dặm đường.

Lúc ấy mặt trời đã bắt đầu lặn.

Giây lát sau, hai người đã đi tới bờ sông Hoàng Hà.

Sắc Quái liền rú lên mấy tiếng, trơng bụi lau đã có một chiếc thuyền nhỏ bơi ra. Người lái thuyền đó lại chính là Ngân Hạnh.

Lúc này nàng dùng một chiếc khăn hoa trùm lên trên đầu, mình vận quần áo lụa trắng, nom rất xinh đẹp.

Nàng liếc nhìn Phương Sách một cái rồi nói với Sắc Quái rằng:

- Tử Vong thuyền đã ra ngoài bể rồi, hãy tạm giữ kẻ này ở đây, lát nữa mới cho xuống thuyền.

Sắc Quái trở Phương Sách, lớn tiếng cười nói:

- Lão phu trao y cho người rồi ...

Nói xong, lão quay người đi luôn. Phương Sách thắc mắc không hiểu, vội hỏi Ngân Hạnh rằng:

- Tử Vong thuyền chủ muốn gọi tôi xuống thuyền là có việc chi thế ?

Ngân Hạnh đáp:

- Để cảm ơn người đã tặng cho viên thuốc.

Phương Sách hỏi:

- Chẳng lẽ chỉ vì một chút việc nhỏ ...

Ngân Hạnh đáp:

- Tất nhiên còn có việc khác, nhưng tôi không được rõ.

Phương Sách hỏi tiếp:

- Thái Y Đoạt Phách đã xuống thuyền chưa ?

Ngân Hạnh đáp:

- Xuống từ hôm qua rồi.

Phương Sách cau mày lại, vì không biết chuyến đi của sư muội hung kiết ra sao, nên chàng vội nói tiếp:

- Tôi muốn gặp Tử Vong thuyền chủ, hay người đang tới đảo ở ngoài Đông Hải rồi.

Ngân Hạnh đáp:

- Tử Vong thuyền chủ đã đi đảo thần bí rồi.

Phương Sách lo âu thâm, nhìn bộ mặt xinh đẹp của Ngân Hạnh mà ngẩn người ra.

Thấy chàng nhìn mình như thế, Ngân Hạnh vừa cười vừa hờn dỗi, hỏi:

- Thất là ít người nào như bạn, mới rời vợ có một chút mà đã biến thành một con người như mất hồn mất vía ...

Cũng không hiểu tại sao Phương Sách bỗng cảm thấy lửa ghen bốc lên tận cổ, hai mắt đỏ ngầu, chàng vội quay đầu đi, không dám nhìn nàng ta nữa.

Ngân Hạnh thấy chàng si tình như thế cũng phải khen ngợi thâm, nghĩ bụng:

“Nếu ta lấy được một chàng thiếu niên si tình như thế này thật là hạnh phúc biết bao. Nhưng phải một nỗi bộ mặt của y xanh lè, nom khó coi quá. Bằng không trông mặt y cũng hao hao giống như người yêu của mình ... ”

Nghĩ tới đây, không sao nhịn được, nàng khẽ buông tiếng thở dài.

Tiếng thở dài của Ngân Hạnh đã làm cho Phương Sách như người nằm mê vừa thức tỉnh.

Chàng sực nghĩ tới một việc, vội hỏi:

- Diệu cô ... à, Diệu Huyền đạo trưởng, người của ... y là đồ đệ của Áo Vân Đạo Giả, con trai của Lam Bào quái nhân chứ không phải là Phương Sách ...

Chàng vừa nói tới đó, trên không bỗng có người đỡ lời:

- Cao đồ của vị Thế ngoại kỳ nhân chẳng lẽ lại còn giả mạo được hay sao ?

Tiếng nói vừa dứt đã có một bóng người từ miền hạ du chạy tới.

Người đó chính là Phương Sách giả hiệu.

Y hậm hực quát hỏi Phương Sách rằng:

- Ta thừa lệnh thuyền chủ, cố ý giả dạng làm đệ tử của Áo Vân, người lại dám tới đây thừa cơ khiêu khích ly gián chúng ta ...

Nói tới đó, y cười khẩy một tiếng, nhảy vào trong thuyền ôm chặt lấy Ngân Hạnh, cố ý làm ra vẻ thân thiện.

Phương Sách thấy Ngân Hạnh như say mê, trong lòng càng khó chịu thêm. Không muốn trông thấy thái độ này của hai người, chàng liền quay đầu ù té chạy.

Thấy chàng bỏ chạy, Phương Sách giả hiệu với Ngân Hạnh đều đắc chí cười ha hả.

Nghe thấy tiếng cười của hai người, Phương Sách lại càng đau lòng thêm. Chàng như bị mãnh thú đuổi theo, cố hết sức cắm đầu chạy một mạch đến nửa dặm, chàng không nghe thấy tiếng cười của hai người nữa, liền ngừng chân lại.

Chàng vừa ngừng chân, đầu óc lại đâm ra bối rối ngay, trong lòng vừa nhớ nhung vừa nóng lòng, ghen tức, đau đớn, rầu rĩ, chàng cảm thấy mình như đang lơ lửng ở trên không, dường như tất cả cái gì cũng đã rời bỏ mình mà đi hết. Người đã bỏ đi rồi, thù hận cũng không sao trả được ...

Chàng đứng ngẩn người ra ở trên đèo núi, cho tới khi thấy mình mấy giá lạnh, mới biết là trời đã tối, sao đã mọc lấp lánh ở trên không, xung quanh chàng chỉ có tiếng giun dế kêu thoi.

Chàng tưởng tượng như mình đang sống ở trong giấc mộng, cứ đứng đờ người ra như một pho tượng đá, không cử động gì hết.

Lúc ấy bỗng có tiếng người nỉ non từ đằng xa vọng tới. Chàng giật mình đánh thót một cái, tưởng là mình nghe lầm, vội để ý nghe, quả thấy đó là tiếng người thật vào, và còn trông thấy hai cái bóng người dắt tay sát cánh nhau đi tới.

Chàng vội núp vào một bên, để ý xem, mới hay đó là một nam một nữ, và cũng chính là Phương Sách giả hiệu với Diệu Ngân Hạnh.

Hai người ôm ngang lưng nhau, vừa đi vừa chuyện trò rất vui vẻ.

Khi họ đi tới gần, chàng nghe thấy Ngân Hạnh nói:

- Hiền đệ, chúng ta hãy nghỉ chân tại đây. Chị có mấy lời muốn nói với hiền đệ.

Phương Sách giả liền ngừng chân, ngồi xuống bãi cỏ cách Phương Sách chừng sáu, bảy thước. Ngân Hạnh nói tiếp:

- Hiền đệ bảo thuyền chủ bắt cóc Thái Y Đoạt Phát, lại còn rủ Thanh Diệu Truy Hồn xuống thuyền để làm gì không ?

Phương Sách giả lắc đầu, đáp:

- Xưa nay cha làm việc gì, không ai có thể đoán ra được tại sao cả. Nhưng vì tiếng tăm của hai người ấy quá lớn, nên cha muốn ...

Dường như y e dè điều gì nên không dám nói tiếp nữa. Phương Sách cố nín hơi lắng tai nghe tiếp. Ngân Hạnh vội hỏi:

- Muốn cái gì ?

- Dường như muốn diệt trừ hai người ấy đi.

Phương Sách kinh hãi thâm. Ngân Hạnh thở dài một tiếng, nói:

- Kể ra thì thuyền chủ cũng hơi quá ...

Nói đến đây, nàng bỗng ngắt lời, vì thấy một bóng người từ xa chạy tới, vừa chạy vừa rú kêu rất quái dị.

Phương Sách giả hiệu đột nhiên đứng dậy, vội nhìn Ngân Hạnh, nói tiếp:

- Thuyền chủ gọi tôi đây. Chúng ta đi thôi.

Y vừa nói tới đó thì người nọ đã chạy tới nơi.

Phương Sách đã nhận ra người này là Độc Tý Phi Ma. Y trở vào Phương Sách giả hiệu nói:

- Người mau đi xuống chỗ bến đò ở miền xuôi, thuyền chủ đang đợi chờ người có chuyện gì muốn hỏi người đấy. Còn lão phu phải ở lại đây để nói chuyện với Diệu Huyền trưởng ...

Phương Sách giả hiệu vừa kinh ngạc vừa hoài nghi, đưa mắt nhìn Ngân Hạnh một cái, nhưng không dám ở lại, mà vội vã quay người đi luôn.

Lúc ấy Ngân Hạnh mặt đã biến sắc, dường như nàng linh cảm sắp có tai họa gì tới với mình.

Ngân Hạnh vội lui về phía sau mấy bước, vừa lui tới chỗ trước tảng đá mà Phương Sách hiện đang ẩn núp.

Thoạt tiên Độc Tý Phi Ma cất tiếng cười rùng rợn, kế đó y xăm nét mặt lại, móc túi lấy một gói thuốc màu trắng ra, giơ lên lạnh lùng nói:

- Đây là thuốc của thuyền chủ ban cho người đấy.

Sắc mặt nhợt nhạt, Ngân Hạnh với giọng run run hỏi:

- Thuốc gì thế ?

Độc Tý Phi Ma lạnh lùng đáp:

- Người còn muốn ta nói rõ ra ư ?

Độc Tý Phi Ma mặt lộ vẻ rất hung ác, cười the thé một hồi rồi tiếp:

- Người không nghĩ ra được tội của mình hay sao ?

Ngân Hạnh càng run sợ thêm, ấp úng nói:

- Không ... không nghĩ ra ...

Độc Tý Phi Ma cười khẩy một tiếng, chỉ về phía đàng trước.

Lúc ấy hình bóng của Phương Sách giả hiệu vẫn chưa mất hút. Y nói tiếp:

- Vì việc của y chứ còn việc gì nữa.

Phương Sách kinh hãi thâm, nghĩ bụng:

“Phương Sách giả hiệu còn có việc gì đáng để cho Tử Vong thuyền chủ sai Độc Tý Phi Ma đem thuốc độc đến xử tử Ngân Hạnh như thế ?”

Dường như chàng đã biết gói thuốc ở trong tay Độc Tý Phi Ma là một gói thuốc độc rồi.

Cố trấn tĩnh tâm thần, Ngân Hạnh gắng gượng hỏi tiếp:

- Người làm ơn nói rõ cho tôi hay ?

Độc Tý Phi Ma hỏi:

- Có phải trong buổi dạ yến tại Quân Sơn, chính người đã nhúng tay vào không ?

- Phải ... tôi ...

Thấy Ngân Hạnh trả lời ngập ngừng, Phương Sách càng nghi hoặc, không hiểu hai người đang nói với nhau những gì, vì vậy chàng cố ý lắng tai nghe tiếp.

Độc Tý Phi Ma hỏi tiếp:

- Sau đó Thuyền chủ đã nói gì với người ?
- Việc này ...

Ngân Hạnh nghĩ tới sau đó thuyền chủ có đưa cho mình một gói thuốc độc.

Nghĩ tới chuyện ấy, nàng hãi sợ vô cùng, không sao nói tiếp được nữa.

Ngừng đầu lên cười ha hả, Độc Tý Phi Ma nói tiếp:

- Chính vì nguyên nhân ấy mà thuyền chủ mới ban cho người gói thuốc này ...

Phương Sách nghe tới đó, nghĩ bụng:

“Lúc ấy Ngân Hạnh với ta cùng ngộ độc, sau đó nàng lại còn được thuyền chủ ban cho thuốc độc nữa ?”

Chàng không sao nghĩ ra được nguyên nhân thì Ngân Hạnh đã lên tiếng nói:

- Có phải thứ thuốc này, khi uống xong, tôi sẽ lại biến thành ngớ ngẩn như trước kia, hay là ...

Độc Tý Phi Ma đáp:

- Không, thứ thuốc này người chỉ cần uống một lần thôi. Sau này không bao giờ còn phải uống nữa ...

Phương Sách lại nghĩ thầm:

“Thuốc này là gì thế ? Thì ra trước kia nàng ngớ ngẩn là tại đã uống thuốc độc của thuyền chủ mà nên chăng ?”

Chàng lại nghe thấy Ngân Hạnh nói tiếp:

- Thuyền chủ còn dặn bảo điều gì nữa ...

Giọng nói của nàng rất rầu rĩ, vẻ mặt lộ liễu sự tuyệt vọng vô biên.

Độc Tý Phi Ma quát bảo tiếp:

- Trừ phi người chịu nhận làm một việc này ...

Nghe thấy đối phương nói như thế, Ngân Hạnh có vẻ hờn hờ, vội hỏi:

- Việc gì thế ?

Độc Tý Phi Ma đáp:

- Việc này rất dễ, trừ phi từ giờ trở đi người đừng có đi lại với Phương Sách nữa, và phải bỏ rơi y thực sự.

Mặt liền biến sắc, Ngân Hạnh trầm giọng hỏi:

- Tại sao lại phải làm như thế ?
- Vì sợ một ngày kia sự bí mật đó sẽ bị tiết lộ ...

Ngân Hạnh thấy Độc Tý Phi Ma trả lời như vậy, nàng ngửng mặt lên trời gượng cười mấy tiếng nghe rất chua chát, rồi lớn tiếng nói tiếp:

- Dù có chết, tôi cũng vẫn yêu y đến cùng ...

Nói tới đó, nàng nghiêng răng mím môi, chìa tay ra, cương quyết nói tiếp:

- Đưa gói thuốc cho tôi.

Nàng giơ tay ra đỡ lấy gói thuốc độc.

Lúc ấy Phương Sách thấy thế không sao nhịn được nữa, máu trong người chàng đã sôi lên sùng sục, và nước mắt cũng đã chảy ràn rụa.

Trong lúc Ngân Hạnh đỡ lấy gói thuốc, thì Phương Sách đã hét lớn một tiếng, nhảy luôn ra cướp lấy gói thuốc trong tay Độc Tý Phi Ma.

Thấy chàng xuất hiện một cách đột ngột như vậy, Độc Tý Phi Ma với Ngân Hạnh đều kinh ngạc vô cùng, vội lui bước.

Nhưng sau khi hai người đã nhận ra được một nhân vật nọ là Thanh Điện Truy Hồn, một thiếu niên ma đầu mới nổi lên, và đã làm chấn kinh giang hồ, thì cả hai đều rùng mình đánh thót một cái.

Độc Tý Phi Ma còn kinh ngạc hơn, nghĩ bụng:

“Có lẽ những lời ta vừa nói, y đã nghe thấy hết. Nếu để y đồn đãi ra bên ngoài thì nguy hiểm lắm.”

Nghĩ tới đó, y đã nổi lòng hung, có ý muốn giết hại Phương Sách, nhưng y vẫn làm ra vẻ tươi cười, nói:

- Ra là người ... Tử Vong thuyền chủ rất cảm kích vì lão đệ đã giúp ông ta một tay, nên định hỏi xem lão đệ ở đâu tới.

Phương Sách là người rất trực tính, tuy thấy mặt của đối phương có vẻ rất gian trá, nhưng chàng vẫn không muốn lấy sự giả dối đối phó với giải đối, liền lớn tiếng hỏi lại rằng:

- Vừa rồi các người nói gì, mỗ đã nghe thấy hết. Mỗ hỏi người, Diệu cô nương là người đứng đầu của tám mươi mốt tên Huyền binh trong Tử Vong thuyền, tại sao Tử Vong thuyền chủ lại bắt nàng phải chết, và sao lại cấm không cho nàng được yêu thương Phương Sách như vậy ?

Độc Tý Phi Ma cúi đầu, trầm ngâm suy nghĩ một hồi, rồi bỗng chỉ tay về phía sau Phương Sách, đáp:

- Tử Vong thuyền chủ đã đích thân tới kìa, lão đệ muốn biết thì cứ việc hỏi ông ta. Phương Sách với Ngân Hạnh cùng quay đầu lại nhìn, thì Độc Tý Phi Ma đã ném luôn một nắm Ngũ Độc phi sa vào hai người.

Cũng may Phương Sách đã đề phòng từ trước. Chàng vội giơ tả chưởng lên, tấn công mạnh một thế, đồng thời tay phải nắm lấy ngang lưng Ngân Hạnh mà cùng nhảy lui ra ngoài xa hơn trượng.

Tuy chàng nhanh, nhưng Ngũ Độc Phi Sa của đối phương còn nhanh hơn. Nếu chàng không nghĩ đến Ngân Hạnh mà cứ nhảy lui ngay thì có thể thoát nạn được. Nhưng vì chàng còn giơ tay ra kéo Ngân Hạnh, nên đã có một hai phi sa trúng vào mu bàn tay phải của chàng.

Nhưng chưởng thế của chàng cũng rất lợi hại, Độc Tý Phi Ma không ngờ Phương Sách lại phản công nhanh như vậy, nên y chưa kịp né tránh thì cánh tay bằng gang ở bên tay trái của y đã bị chặt gãy.

Đồng thời, khí huyết ở vai trái của y cũng bị bế tắc. Y loạng choạng lui về phía sau hai trượng, rồi ngã gục xuống đất, không sao bò dậy được nữa.

Phương Sách đang định nhảy xổ lại tấn công tiếp, thì thấy cánh tay phải tê tái, chất độc chạy ngay vào người, hai mắt tối om rồi ngã gục xuống đất.

Ngân Hạnh thấy hai người cùng bị thương cả, không biết nên cứu ai.

Nàng còn đang chần chờ, thì Phương Sách đã vận chân khí đẩy chất độc ra khỏi người rồi vội kêu gọi:

- Đại tỷ, chạy mau lên ...

Ngân Hạnh rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao bỗng dưng chàng ta lại gọi mình là đại tỷ ?

Nàng cúi đầu nhìn Phương Sách, thấy người chàng đã bắt đầu thâm tím, cả bộ mặt xanh lè cũng biến thành màu da tía hồng khủng khiếp thêm.

Nàng liền mắng thầm tên Độc Tý Phi Ma quá ác độc.

Phương Sách với giọng run run nói:

- Tỷ tỷ chạy mau lên. Có lẽ chúng còn có người tới nữa, phải đào tẩu mau lên mới có thể thoát thân được ...

Thấy chàng nói như thế, Ngân Hạnh càng ngơ ngác thêm, ấp úng hỏi:

- Người ... là ... người là ...

Phương Sách đáp:

- Đại tỷ, tôi là Phương đệ đây. Đại tỷ mau đào tẩu ngay đi ...

Ngân Hạnh cả kinh, ngăn người ra nghĩ bụng:

“Sao Thanh Diện Truy Hồn là Phương hiền đệ được ? Thế còn Phương Sách vừa rồi thì sao ?”

Lúc này nàng không kịp suy nghĩ gì hết, vì nàng thấy dù sao Thanh Diện Truy Hồn cũng không có ác ý với mình, nay chàng ta vì cứu mình mà bị thương, vậy bây giờ phải cứu chàng ta thoát hiểm và giải độc cho chàng mới được.

Nghĩ tới đó, nàng liền vác Phương Sách lên, chạy luôn.

Độc Tý Phi Ma vì bán thân tê tái, không thể nào đuổi theo được, nên cứ đành trở mắt lên mà nhìn hai người đến mất dạng.

Ngân Hạnh bồng Phương Sách chạy một hơi đi luôn mười mấy dặm. Nàng kiểm một sơn cốc thật vắng vẻ mới đặt chàng xuống để cứu chữa.

Lúc ấy chất độc đã xâm nhập tận trái tim, Phương Sách nhờ có nội công thâm hậu và xử dụng chân khí để ngăn cản không cho chất độc làm nguy thêm, vì thế Linh đài của chàng mới vẫn được thanh minh.

Chàng u oán thở dài một tiếng nói:

- Đại tử, chắc đại tử không ngờ tôi lại là ...
- Hiền đệ nói thật hay là nói đùa ?

Ngân Hạnh vẫn còn bán tín bán nghi nên mới lên tiếng hỏi như vậy.

Phương Sách gắng gượng kéo chiếc khăn đen che mặt xuống.

Ngân Hạnh nhận thấy khuôn mặt của chàng đúng là Phương Sách hiền đệ thật, chỉ có da mặt xanh biếc là hơi khác Phương Sách trước kia thôi.

Nhưng giữa mày mặt của chàng lại có anh khí bông bột, khiến ai trông thấy cũng phải say mê, nhất là đôi mắt, tuy lúc này đã lờ mờ, nhưng vẫn không sao thay đổi được về chính trực lương thiện.

Lúc này nàng mới nghĩ tới tình cảnh lúc mới gặp gỡ nhau trong lòng cảm thấy khoan khoái vô cùng.

Một lát sau, nàng mới thất kinh, vội hỏi tiếp:

- Ô ! Sao hiền đệ lại thay đổi như thế này ?

Vừa nói, nàng vừa ôm chặt chàng vào lòng, Phương Sách gượng lên tiếng hỏi:

- Chẳng hay vũ dạ yến ở Quân Sơn nguyên nhân ra sao ?

Ngân Hạnh cảm thấy rất đau lòng và ăn năn, liền ngắt lời chàng, đáp:

- Hiền đệ lượng thứ cho tôi, lượng thứ cho tôi nhé ?
- Chẳng lẽ chính tử tử ...

Nói tới đây, Phương Sách liền rùng mình đến thót một cái, không dám hỏi tiếp nữa.

- Phải, tôi.. Hiền đệ, chính tôi ... đã bỏ thuốc độc ...

Nàng chỉ nói được lời đó thôi, chứ không sao nói thêm được nữa.

Phương Sách lại rùng mình đến thót một cái nữa. Lúc này trong đầu óc của chàng tựa như bị một cái gì thật nặng đánh trúng, lại còn đau đớn hơn là “Ngũ độc phi sa” của Độc Tý Phi Ma bắn trúng, nên chàng không sao chịu được nữa, liền chết giấc luôn.

Lòng đau như dao cắt, Ngân Hạnh lay hai bên bờ vai của Phương Sách, lớn tiếng kêu gọi:

- Hiền đệ hãy nghe tôi nói đã ! Hãy nghe tôi nói đã !

Lúc này nàng mới biết là chàng đã chết giấc, cần phải cứu chữa cho chàng tỉnh lại trước đã. Nhưng trong núi hoang này biết nhờ cậy ai giúp hộ một tay để cứu chàng ?

Bây giờ điều cần nhất là phải giải độc cho chàng, thì kiếm đâu ra được thuốc ?

Nàng sức nhớ trong người có một viên thuốc giải độc của Kỳ Hoàng Nương tử mà Phương Sách đã tặng cho mình.

Thì ra viên thuốc mà Phương Sách đã bảo nàng mang về giải độc cho Tử Vong thuyền chủ, nhưng sau thuyền chủ đã được Độc Tý Phi Ma cứu chữa cho, nhờ vậy mà viên thuốc vẫn còn ở trong người nàng.

Ngân Hạnh vội lấy thuốc ra nhét vào mồm Phương Sách rồi thoa bóp cho chàng.

Linh dược quả thần diệu vô cùng. Nửa tiếng đồng hồ sau, Phương Sách đã tỉnh lại, khạc ra một đống máu tanh, lúc ấy thần trí của chàng mới tỉnh táo dần.

Ngân Hạnh lại ẩm chàng tới một tảng đá rất bằng phẳng, đặt chàng nằm trên đó, rồi lấy mấy viên thuốc cứu thương ở trong túi Phương Sách ra để cho chàng ta uống.

Không đầy nửa tiếng đồng hồ chàng đã đứng dậy đi lại được rồi.

Phương Sách điều tức một hồi, thấy tinh lực đã khôi phục, liền quay lại nắm chặt lấy hai tay Ngân Hạnh, rất kích động hỏi:

- Chị làm cách nào mà giải được chất độc ở trong người tiểu đệ thế ?

Ngân Hạnh liền kể lại câu chuyện vừa rồi cho chàng nghe. Chàng liền thở dài, nói:

- Viên thuốc giải độc này lại quay trở lại, nhờ nó mà cứu ta thoát chết. Thật là số trời đã định, sức người không thể nào miễn cưỡng được.

Lúc ấy có một việc chàng rất cần hiểu rõ, nên chàng vội nhìn thẳng vào mặt Ngân Hạnh, hỏi:

- Vừa rồi đại tể đã nói gì thế ?

Hổ thẹn vô cùng, Ngân Hạnh cúi gằm đầu xuống, áp ứng đáp:

- Chính tôi đã bỏ thuốc độc để hãm hại hiền đệ ...

Vừa rồi Phương Sách tưởng mình đã nghe lầm, nên mới hỏi lại như vậy.

Lần này chàng đã nghe thấy rất rõ ràng, không dám tin vào tai của mình, vội nhảy bắn người lên, hỏi tiếp:

- Chị nói gì ? ... Người đầu độc hãm hại tiểu đệ không phải là Tâm Tâm đại sư các người hay sao ?

- Chính là tôi đấy, chứ không phải là họ đâu.

Giọng nói của nàng khê đến nỗi chỉ có một mình nàng nghe thấy, nhưng khi lọt vào tai Phương Sách thì lại kêu như sấm động.

Chàng cố nén để trái tim khỏi bị kích động quá, rồi hỏi tiếp:

- Tại sao chị lại bỏ thuốc độc vào rượu để giết hại tiểu đệ như thế ?

Ngân Hạnh ngừng đầu lên, muốn nói lại thôi, nhưng rốt cuộc nàng vẫn trả lời rằng:

- Tử Vong thuyền chủ ... đã sai tôi ... làm như vậy ...

Càng kinh hãi thêm, Phương Sách còn sững sốt hơn là vừa rồi nghe Ngân Hạnh bảo là đầu độc mình rất nhiều lần, vì chàng không thể nào ngờ được rằng lại có chuyện như thế. Có khi nào cha lại sai người dùng thuốc độc giết chết con như vậy, nên chàng rất hãi sợ và nghi ngờ, vội hỏi tiếp:

- Tử Vong thuyền chủ là cha của đệ, tại sao lại sai tể tể đầu độc định giết hại đệ như thế ?

Ngân Hạnh không muốn nói rõ sự thật, chỉ sợ chàng đau lòng. Nhưng sau nàng nghĩ lại, nếu cứ giấu diếm chàng mãi rồi sẽ xảy ra rất nhiều chuyện lời thôi rắc rối, mà dù lúc này có muốn giấu diếm cũng không sao giấu được nữa.

Vì vậy nàng nghiêng răng mím môi đáp:

- Vì thấy công lực của hiền đệ quá cao siêu, để tránh hậu họa, cho nên lão mới lập kế giết hại hiền đệ. Bữa dạ yến ở Quân Sơn không phải bọn Tâm Tâm đại sư các người định tâm mời hiền đệ đâu. Cái thư ở trong chiếc đầu người là do Tử Vong thuyền chủ bảo tôi theo kế mà hành động, cả việc ngấm ngấm bỏ thuốc độc vào rượu cũng vậy.

Nghe tới đó, Phương Sách cảm thấy trái tim tan nát, nhưng chàng vì chưa hiểu rõ nguyên nhân của sự bí mật ấy, nên chàng lại hỏi tiếp:

- Lúc ấy dường như đại tể cũng bị trúng độc ?

Ngân Hạnh đáp:

- Không phải tôi đã bị trúng độc trong rượu, mà là uống thuốc độc của Tử Vong thuyền chủ.

Nói tới đó, nàng liền kể lại câu chuyện ngày đó Tử Vong thuyền chủ bắt nàng uống thuốc độc như thế nào.

Phương Sách không ngờ Tử Vong thuyền chủ lại tàn nhẫn và độc ác đến như thế. Tuy vậy, chàng vẫn còn hơi nghi ngờ, nên chàng lẩm bẩm nói:

- Để tôi ... nghĩ lại xem đã ...

Chàng nhắm nghiền mắt lại suy nghĩ tới tất cả những sự việc đã xảy ra từ trước đến nay ...

- - - oOo - - -